tegelikult omandanud veel laialdasemad alused, mida on isegi raske lahendada detail-kokkulepetega näiteks Abessiinia küsimuses või Vahemere enda statuudi suhtes. Suurriigid, eeskätt Inglismaa ja Itaalia, on põrganud kokku oma seisukoha pärast maailmas.

Hiina-Jaapani sõda.

On kindel, et 7. juuli õhtul, õigemini öösel on Pekingi lähedal, täpsemalt Lukoutšiao juures, manööverdanud Jaapani väesalk, 150-mehelises koosseisus, nõudnud, et teda lastakse Wanpingi või Yanpingi, kus asus Hiina garnison, ühe kaotsiläinud sõduri ülesotsimiseks. Seda ei ole Hiina võimud lubanud. Siit edasi lähevad juba andmed lahku. Jaapanlased ütlevad, et hiinlased on hakanud neid tulistama, hiinlased ütlevad jällegi, et nad on vastanud vaid jaapanlaste pommitamisele. Ja vastuolud süvenevad veelgi — jaapanlased ütlevad, et neil on lepingute kohaselt olnud õigus Pekingis pidada oma 4000-mehelist väeosa 16 000 Jaapani kodaniku kaitseks, mille vastu hiinlased ei vaidle, kuid nad ütlevad, et sel väeosal ei olnud õigust strateegiliselt tähtsas kohas pidada ööpimeduses manöövrit, ja niisuguste manöövritega on jaapanlased varemgi tükk-tükilt vallutanud Hiina maid.

Tundub siiski väheusutavana, et jaapanlaste manööver oli nii süütu, nagu seda tahetakse lasta paista või et ainult kurjad hiinlased on selle sõja sokutanud jaapanlastele kaela. Jaapanlaste operatsioonide kiire arenemine ja hilisemad deklaratsioonid räägivad teist keelt.

Algul jaapanlased asuvad intsidenti likvideerima läbirääkimiste kaudu Hiina kohalike võimumeestega, püüdes küsimust eemal hoida Hiina keskvalitsusest. Kuid viimane nähtavasti ei usalda küllaldaselt oma

Eesti kroonika 1937, lk. 14